

Oppsummering

Pasientsentrert helsetjenestetteam er et samarbeidsprosjekt mellom UNN og Tromsø kommune, og etter hvert Harstad kommune, om et pasientsentrert helsetjenestetilbud. Teamet jobber både i sykehus, hjemme hos pasienten og i kommunale behandlingstilbud etter henvisning fra sykehus, sykehjemslege eller fastlege. Målet er å ta godt vare på «gamle og skrøpelige» pasienter i overgangsfasene mellom sykehus og kommune og å fange opp pasienter utenfor sykehus som er i behov av raske avklaringer av sin helse-tilstand, for å slippe sykehusinnleggelse eller for å framskynde sykehusinnleggelse der dette ansees for nødvendig.

Prosjektet skal foreløpig gå over to år, og teamet har sett på de 98 første pasientene som ble henvist, for å gjøre en foreløpig oppsummering av resultater og erfaringer. Det kan se ut til at teamets arbeid har bidratt til å redusere antall utskrivningsklare døgn i UNN for Tromsø kommune, å redusere antall reinnleggelser, å forkorte sykehusoppholdene og å forkorte oppholdene i kommunale korttidsplasser for pasientene i målgruppen. Teamet har også gjort seg mange positive og negative erfaringer, som allerede nå kan brukes til å planlegge og forbedre tjenester for eldre pasienter med flere diagnoser, og som kan brukes til å planlegge hvordan man organiserer helsetjenester i behandlingsteam. Både Nasjonal helse- og sykehusplan (4) og Primærhelsetjenestemeldingen (5) omtaler teamorganisering av helsetjenestetilbud, og pasientsentrert helsetjenestetteam har kommet dette i møte.

REFERANSER:

1. Høyem A., Gammon D., Berntsen G. Person-centered coordination in hospitals: A review at the crossroads of research and policy, *International journal of integrated care*, 2015, volume 15
2. Opdragsdokument fra Helse Nord RHF til helseforetakene 2013
3. https://helsenorge.no/kvalitet-seksjon/Sider/Kvalitetsindikatorer-rapporter.aspx?kiid=sannsynlighet_for_reinnleggelse_av_eldre
4. Meld.St. 11 (2015–2016) Nasjonal helse- og sykehusplan (2016–2019)
5. Meld.St. 26 (2014–2015) Fremtidens primærhelsetjeneste – nærhet og helhet

■ MONIKA.MARIE.DALBAKK@UNN.NO
■ ANGR-OLS@ONLINE.NO
■ TRINE.BERGMO@TELEMED.NO

Huttiheita

■ ALEXANDER WAHL • Redaktør primærhelse Helsebiblioteket.no

Turnustiden spredte oss for alle vinder. De fleste hadde aldri vært der før – vi skulle til Huttiheita og lo over hvert fjerne navn vi kom over. Så ankom vi da, åpne og sårbare. Vi måtte tilpasse oss og bearbeide følelsene rundt sykdom, død og stress så godt vi kunne. For av og til var det skikkelig stress. Ensomt stress. Men så hadde vi også fritid. Fritid frikoblet fra samfunn, venner og familie. Så vi fant hverandre. Vi klynget oss sammen med de andre tilflyttede unge legene og kjærestene – og dro på tur.

Turen gikk til Talstadhesten i april. Og Hesten måtte bestiges med ski spent uten på sekken i et bratt sildrende terreng, med svett panne og et bankende hjerte. Pernille og Christian hadde en engelsk setter med seg. Stegg het han. Det var speideren vår, opp mot vinden med vibrerende nesevingespill, sitrende i profil med lett flagring i ørene. Stegg strøk fordi leggen min på smale stier og jeg kunne flyktig stryke den silkeglatte pelsen før han var forbi. Oppover gikk det, helt til vi kom opp på Sadelen-et platå med en såle av vinter gammel snø. Nå var det skitid, nå lå det foran oss en hvit flate mot blå himmel. Vi satte avtrykk i snøen, vi var på jomfruelig grunn og Stegg hadde nytt land å forske ut. På kryss og tvers hadde han los mot molekyler i vinden og han, som oss, trakk stadig ut mot utsikten, og travet av gårde mot kanten, mot kanten av en stor overhengende snøskavl – på kanten av kanten. Så sto han der i profil og var konge på haugen med femhundre frie høydemeter under sine friske poter. Vi holdt pusten, turte ikke rope av

frykt for at lydbølgene kunne utløse snøras. Han var et fantastisk syn, men likevel var dette for dumt, for tragisk, for idiotisk at dette kjøtt hue av en hund ikke hadde forstand på enkle fjellvettregler. Christian trakk forsiktig nærmere og kalte på han, innsmigrende, igjen og igjen. Tiden utvidet seg til en evighet. Stegg var sta, den var fri, den hadde hele verden under seg. Til slutt hadde den drukket nok fjelluft og ble fanget inn med et velsignet bånd.

Ennå hadde vi noen klyv igjen før vi endelig kunne stå på toppunktet, løfte armene over hodet og se ut over havet og peile inn sju prestegjeld. For det er slik når man kommer frem etter et langt slit: Man kan løfte armene over hodet – over at man har nådd toppen, at man har klart alle eksamener og alle prøvelser og passert alle snublesteiner, at man fungerer som en del av samfunnet, at man er verdsatt arbeidskraft, nesten omfavnet. Og det er da med brusert i blodet boblende på topp at noe helt enestående hender – for vi er sju sjeler på tur som uventet får besøk av sju glidende havørn. De kommer nedenfra, vi ser på dem ovenfra. De ligger på linje i formasjon og spiller kun med vinden med styrefjærene som fallskjerm og ror. Det er ettårs gamle unger som binder den forrevne kysten sammen til ett ørnerike. Et sus og et blunk senere seiler de rett over hodene våre, nesten som om vi kan kaste oss på for å seile med dem. Så hva skulle vi si til hverandre etter dette?

Takk og pris for turnustjeneste og Huttiheita.

